

Arrest

nr. 101 049 van 17 april 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2012, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is op een niet nader bepaald ogenblik het Rijk binnengekomen.

Op 17 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een verwantschap.

De overige elementen (betrokkene zou goed geïntegreerd zijn, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

*• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.
(...)”*

Deze beslissing wordt op 25 juli ter kennis gebracht van de verzoekende partij, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)”

Reden van de beslissing:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partij niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen

hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

“(…) EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd in zijn aanvraag art. 9bis:

“II. TEN GRONDE: BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Familielid van een EU-burger.

Verzoeker verblijft bij zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft (zie stuk). Verzoeker is zeer goed geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

WERKBEREIDHEID, UITZICHT OP WERK.

Verzoeker zou zeer graag beginnen werken. Hij brengt een arbeidsovereenkomst voor (zie stuk); hij kan werken als kok in een restaurant te Mechelen (bvba Y.) dat gespecialiseerd is in Turkse gerechten.

Deze firma zou betrokkene zeer graag aan werven daar hij gekend is als een zeer goede en gespecialiseerde kok.”

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat gedaagde stelt het element werkbereidheid, arbeidsovereenkomst en integratie niet te zullen beoordelen en onderzoeken daar dit elementen zijn die de gegrondheid betreffen. Evenwel is het verzoeker die deze elementen heeft aangevoerd ter staving van de buitengewone omstandigheden.

Dat derhalve gedaagde dient te beoordelen en te onderzoeken of deze elementen uitmaken in de zin van art. 9bis.

Dat de beslissing derhalve niet afdoende werd gemotiveerd en de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dat art. 9bis van de Vreemdelingenwet daarmee eveneens geschonden werd.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) In een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing houdende onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, beroept verzoeker zich op een schending van:

- Art. 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Art. 9bis Vreemdelingenwet.*

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*

- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding als volgt zijn beslissing tot onontvankelijkheid:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een verwantschap.

De overige elementen (betrokkene zou goed geïntegreerd zijn. is werkwillig en leest een arbeidsovereenkomst voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 92 van de wet van 15.12.1980.”

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat hij van oordeel is dat niet alle door hem als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen zouden zijn beantwoord. Er zou geen rekening zijn gehouden met zijn werkbereidheid, zijn arbeidsovereenkomst en zijn integratie.

Dergelijke kritiek mist feitelijke grondslag.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van oordeel was dat "de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland." Daaruit blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de voorgelegde elementen heeft onderzocht, doch van oordeel was dat die geen buitengewone omstandigheden vormden. De stelling van verzoeker als zou dit niet het geval zijn, kan niet worden bij getreden.

Terecht oordeelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de elementen van integratie en werkbereidheid op zich geen buitengewone omstandigheid konden vormen, en dat zij veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de ingediende aanvraag.

Inderdaad blijkt uit deze integratie of uit de werkwillegheid en arbeidsovereenkomst niet dat een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker niet mogelijk of zeer moeilijk zou zijn.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

"Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007) (onderlijning toegevoegd)

Verzoeker toont met zijn kritiek geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwetartikel, noch van de materiële motiveringsplicht. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verwerende partij laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nu hij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekers vage beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermag zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Hij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, tot onontvankelijkheid van de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De gemachtigde handelde daarbij met in acht name van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij voert in haar aanvraag van 17 januari 2011 om machtiging tot verblijf de volgende elementen aan:

- Het feit dat zij familielid is van een EU-onderdaan, met name haar broer die de Belgische nationaliteit zou hebben. Zij verwijst daarbij naar een bijgevoegd stuk, dat een kopie zou zijn van de Belgische identiteitskaart van haar broer.
- Het feit dat zij zeer goed geïntegreerd is.
- Het feit dat zij werkbereid is. Zij brengt een arbeidsovereenkomst bij waaruit moet blijken dat zij kan beginnen werken in een restaurant te Mechelen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een verwantschap.

De overige elementen (betrokkene zou goed geïntegreerd zijn, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in overweging genomen heeft.

De verzoekende partij beperkt zich, naast het herhalen van de formuleringen uit haar initiële aanvraag, tot de loutere bewering dat *“gedaagde stelt het element werkbereidheid, arbeidsovereenkomst en integratie niet te zullen beoordelen en onderzoeken daar dit elementen zijn die de gegrondheid betreffen. Evenwel is het verzoeker die deze elementen heeft aangevoerd ter staving van de buitengewone omstandigheden”*. Waar de verzoekende partij meent dat gelijk welke elementen die zij aanvoert in het kader van de buitengewone omstandigheden, moeten worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, kan zij niet gevolgd worden. De motivering dat deze elementen tot de gegrondheidsfase van de aanvraag behoren, is afdoende. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom het motief van de eerste bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat deze elementen tot de gegrondheidsfase behoren en in deze fase van het onderzoek niet worden behandeld, niet correct zou zijn. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom deze elementen wel hadden moeten worden aangenomen als ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verder betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: *“Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing”*, en *“Wat betreft de bewering dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een verwantschap”*. Zij blijven dus bestaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. De verzoekende partij voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

ENIG MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat bevel werd gemotiveerd als volgt:

Artikel 7 eerste lid 1° van de wet en artikel 21 van het Koninklijk besluit: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Dat verzoeker geen idee heeft welke wet gedaagde bedoelt.

Dat verzoeker bezwaarlijk alle wetten dient te onderzoeken om te ontdekken op welke wettelijke bepaling het bevel om het grondgebied steunt.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd daar de juridische basis niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker immers niet in staat is een middel te ontwikkelen tegen de toegepaste juridische basis van de beslissing.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende verzoekers tweede middel

In een tweede middel, dat betrekking heeft op het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten, beroept verzoeker zich op een schending van:

-De materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haai' besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker houdt voor dat hem niet mogelijk zou zijn om na te gaan wat de juridische grondslag is van de bestreden beslissing, nu het hem niet duidelijk zou zijn op grond van welke wettelijke bepaling werd beslist om het bevel te nemen.

De verwerende partij laat gelden dat dergelijke kritiek, die schijnbaar ook geen betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht, feitelijke en juridische grondslag mist.

Immers blijkt uit de bestreden beslissing op afdoende wijze om welke reden de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 5 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.R. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1.1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat het hem niet duidelijk zou zijn welk artikel 7 wordt bedoeld. Dit blijkt duidelijk uit de uitdrukkelijke bewoordingen van de bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij merkt op dat de door verzoeker geciteerde passage (“artikel 7 eerste lid 1° van de wet”) deel uitmaakt van de kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich in geen geval de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.K 1994, z.p.).

Ten overvloed merkt de verwerende partij nog op dat in de kennisgeving van de bestreden beslissing maar liefst 5 keer melding werd gemaakt van de “wet van 15 december 1980”. De kritiek van de raadsman van verzoeker, als zou hij onwetend zijn over de juridische grondslag van de bestreden beslissing, kan in geen geval worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan omdat de juridische basis niet wordt vermeld in het bestreden bevel.

Er wordt herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij het enige motief van de tweede bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; zij is niet in het bezit van een geldig visum.

De enige kritiek van de verzoekende partij, namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen juridische grondslag vermeldt, betreft de formele motiveringsplicht waarvan de verzoekende partij de schending niet aanvoert in het tweede middel. De kritiek van de verzoekende partij is bijgevolg niet op ontvankelijke wijze geformuleerd.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat aan de verzoekende partij op 25 juli 2012 twee bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht: de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, met daarin een opdracht tot het afgeven van

een bevel om het grondgebied te verlaten, en het bevel om het grondgebied te verlaten zelf. In de eerste bestreden beslissing met opdracht tot bevel, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen wordt bedoeld. De verzoekende partij die op hetzelfde ogenblik kennis kreeg van de twee beslissingen, kan niet met goed gevolg voorhouden dat zij “*geen idee heeft welke wet gedaagde bedoelt*”. Bovendien dient erop gewezen dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste uitmaakt. Ten slotte wordt vastgesteld dat in de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen, verschillende malen wordt vermeld.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk zou zijn, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET